

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

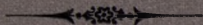
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

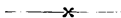
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

TIL MINDE OM
F. J. D'ORIGNY.

FREDERIK JULIUS D'ORIGNY

TIL MINDE OM

CAPITAIN

FREDERIK JULIUS D'ORIGNY

TOLDFORVALTER I KORSØR

RIDDER AF DANNEBROG

TRYKT SOM MANUSCRIPT

KJØBENHAVN

BIANCO LUNOS KGL. HOF-BOGTRYKKERI (F. DREYER)

1888

Den Tale, der blev holdt over min Svigerfader, med hvem en ædel Slægts uplettede Skjold blev lagt i Graven, synes mig passende at kunne ledsages af en kortfattet historisk Oversigt over Familien d'Orignys forskjellige Forgreninger.

Denne Oversigt er udarbejdet dels efter Familiepapirer, dels efter de her i Landet tilgængelige trykte Kilder, saasom: *De la Chenaye-Desbois, Dictionnaire de la Noblesse*, Paris 1776, *Haag, La France protestante*, Paris 1858, *Anquetil, Histoire de la ville de Reims*, Reims 1756, *Gourdon de Genouillac, Dictionnaire des Fiefs, Seigneuries &c. de l'ancien France*, Paris 1862, *Quérard, La France littéraire*, Paris 1834, *Revue historique, nobiliaire et biographique*, Paris 1875, m. fl.

Gustav Ludvig Wad.

I.

TALER

OVER

TOLDFORVALTER, CAPITAIN

FREDERIK JULIUS D'ORIGNY

AF

MATTHIAS WAD,

SOGNEPRÆST TIL KORSØR OG TAARNBORG.

I Hjemmet

Søndag Aften den 8. April 1888.

„Gjerne sige vi Velkommen, nødig sige vi Farvel.“
Saadan hedder det i Sangen. Og saaledes er det i Virkeligheden. Vi byde saa gjerne kjære Venner Velkommen. Vi, som elskede ham, hvis Støvhytte hviler i denne Kiste, vi bøde ham saa gjerne Velkommen, naar han satte sin Fod inden for vor Dør, thi han bragte med sig et venligt og glad Sind. Og han bød os saa gjerne Velkommen. Ja, hvor ofte har han ikke her i dette gjæstfri Hus budt os Velkommen, og man følte, at det ikke var et Mundsvejr, men at man var ham saa hjertelig velkommen, at det var ham en Glæde at samle Venner hos sig, og fra hans milde Hjerte udgik der en velgjørende Indflydelse til os. Nu sige vi Tak, Tak for hvert et kjærligt Velkommen, for hvert et trofast Haandtryk, for hvert et venligt Smil, for hver en oprigtig Deltagelse i vort Ve og vort Vel.

„Gjerne sige vi Velkommen, nødig sige vi Farvel.“
Ja, naar kjære Venner, hvis Omgang vederkvægede os, forlade os, selv om det ikke er saa saare langt bort de rejse, og selv om vi have Haab om at se dem snart igjen, saa er det dog ofte med Vemod vi sige dem Farvel. Og hvor meget større bliver ikke Vemodet og Savnet og Smerten, naar de Kjære ad den lønlige Dør begive sig paa den sidste lange Rejse, fra hvilken Ingen vender tilbage til denne Jord igjen. Og jo mere de, som gik bort, have været for os, jo rigere Minder vi have fra deres Samliv med os, desto større er Smerten. Og saadant et Farvel lyder der i denne Stund til ham, der nu for sidste Gang forlader dette Hus, som i en lang Aarrække var Arne-stedet for en sjelden huslig Lykke. Farvel siger Hustruen til den Mand, til hvis mandige Arm hun altid med ubetinget Tillid kunde støtte sig. Farvel sige Døtrene til den Fader, der omfattede dem med en saa trofast og øm Kjærlighed. Farvel sige Frænder og Slægtninge til ham, der var hele Familiens Hoved, og ak, som nu er borte. Farvel sige vi, som tør kalde os hans Venner og som have nydt saa meget godt i dette Hus. Farvel sige de Mange, som med Højagtelse og Ærefrygt saa op til ham.

Farvel! sige vi alle som Én, ja far saa vel, som vi selv ønske at fare vel paa det Sidste. Far saa vel som der kan fares vel! Far vel i det eneste Navn, hvori der kan fares vel af syndige Mennesker! Farvel i Jesu Christi Navn, højlovet i al Evighed! Du har gjerne villet glæde Sjæle paa Jordert, Gud glæde din

Sjæl i Himmerig! Gud lade den Dag oprinde for Dig og for os, da der efter det vemodige Farvel skal lyde et jublende Goddag og Velkommen, da vi skulle se, hvad der saaes i Skrøbelighed, opstaa i Herlighed, da vi skulle se din gjenoprejte Skikkelse i forklaret Tilstand, og høre og kjende Din Røst, hvorledes den klinger i de Forløstes Lovsang! Det ske, det ske i Jesu Navn og for Jesu Skyld!

Amen.

I Korsør Kirke

Mandag den 9. April 1888.

„I Øvrigt, Brødre! hvad som helst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har et godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: derpaa giver Agt.“ Saaledes skriver Apostelen Paulus i sit Brev til de Philippenser, det 4de Capitel det 8de Vers. Saaledes lyder hans Formaning til de Troende i Staden Philippi. Han vidner derved om, at Christendommen staar i Pagt med Alt hvad der er ædelt Menneskeligt og Godt. Og han formaner dem til at lægge deres Tro for Dagen i et ædelt og skjønt og elskeligt Menneskeliv.

Naar vi ser paa den Mands Liv, hvis jordiske Levnetsløb nu ligger afsluttet, og hvis forkrænkelige Del indesluttet i denne Kiste, saa finder jeg, at netop *det*, som Apostelen her nævner som det ædelt Menneskelige, kom tilsyne i hans Liv. Og jeg er vis paa, at Ingen her i denne store Forsamling kan eller vil modsige mig, naar jeg udtaler, at denne nu fra os Bortkaldte var menneskelig talt en Hædersmand, at det

var et ædelt og skjønt Menneskeliv han levede, og at han lagde Vind paa det, som Apostelen nævner i det Ord, jeg har fremdraget i denne Stund. Han havde en sjelden skarp Ordens-Sands, saa at han vilde have, at Alt skulde staa paa sin rette Plads. Men det var ikke blot i den udenfor os værende Verden, han vilde have, at Alt skulde staa paa sin rette Plads, men ogsaa i Menneskelivet. Og her fremtraadte derfor denne Sands som Retfærdigheds-Følelse, thi deri bestaaer netop Retfærdigheden, at Alt kommer til at staa paa sin rette Plads. Men ikke mindre var hans Skjønheds-Sands. Han havde et opladt Øje for hvad der var skjønt i Naturens Rige. Og derfor har han virket til at forædle og forskjønne Naturen her og andensteds i Fædrelandet. Og han havde et opladt Øre for Tonernes dybe, rige Verden, og han har glædet og vederkvæget Mange med den liflige, dejlige Sang, der endnu til den allersidste Tid lød paa hans Læbe. Og han har gjort Meget, for at Musikkens Skjønheds-Rige kunde blive tilgængeligt for saa Mange som muligt. Og denne Skjønheds-Sands prægede hans eget Liv og hans Husliv med en særegen Ynde og Harmoni. Ingenlunde var det dog et Phantasiliv eller Drømmeliv, han førte. Nej, han havde fast Fod i den virkelige Verden. Frivillig greb han i sin Tid Sværdet for at forsvare det Fædreland, som han elskede saa højt, og nød som tapper Krieger fortjent Anerkjendelse. Og i Fredens Dage var han, som vi alle vide, den samvittighedsfulde Embedsmand, der tillige levende interesserede sig for det Borgersamfund, som han

nærmest tilhørte, og gjerne ofrede sin Tid og sin Flid paa, hvad der kunde fremme dets Vel. Og ved Siden af denne Virksomheds-Drift var det et mildt og kjærligt Hjerte, der slog i hans Bryst, og som vandt ham Menneskenes Hjerter, saa at de med Tillid og Højagtelse saa op til ham. Han hadede hvad der var lavt og snevert, men han elskede hvad der var ædelt og stort i Menneskelivet. Og derfor kan vi vistnok sige, at han efter Apostelens Formaning gav Agt paa hvad der har et godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder, og det ikke blot saaledes, at han højagtede det, naar det udenfra traadte ham i Møde, men saaledes, at han stræbte at indføre det i sit eget Liv.

Men der er ét Træk af det ædelt Menneskelige, som Apostelen nævner som det Allerførste, nemlig dette, at et saadant Menneske giver Agt paa det, som er sandt. Og dette Træk bør jeg særskilt fremhæve, fordi det var et Hovedtræk i vor bortgangne Vens Character. Ja, han var et oprigtigt Menneske og et sanddru Menneske. Man kunde være sikker paa, at naar man spurgte ham om hans Hjertens Mening, saa stak han ikke Noget under en Stol, men udtalte uden at se til Højre eller til Venstre, hvad han dømte om enhver Sag. Og fordi han saaledes i Et og Alt beflittede sig paa hvad der var sandt og ædelt og godt, saa har han ogsaa været til et godt Exempel i denne By, og Mindet om ham, der var den sidste Mand af en ældgammel, ædel Slægt, den sidste d'Origny, vil længe leve i denne By.

Men dersom jeg nu vilde sige saaledes: Paa

dette menneskelig talt Ædle og Skjønne, Rene og Elskelige, som fandtes hos denne nu Bortgangne, kan vi trygt bygge den Forvisning, at han nu er salig hos Gud, saa vilde jeg tale som det ikke sømmer sig et troende Menneske, allermindst en christelig Præst at tale. Thi hvad er al menneskelig Dyd og Retskaffenhed og Hæderlighed overfor den Gud, som prøver Hjerter og Nyrrer? Ak, et ufuldendt Brudstykke, og det Bedste deraf besmittet med Synd. Nej, det Allerbedste, som kan findes hos det faldne Menneske, er en dyb Følelse af sin Synd og Uværdighed, og en inderlig Trang til den Guds Naade, som er kommen til os i Jesus Christus, men som ikke er at faa udenfor ham. Thi det er ene og alene af uforskyldt Naade formedelst den Forsoning, som er skét ved Jesus Christus, at vi syndige Mennesker kunne blive retfærdige for Gud og salige. Men jeg har heller ikke nogensinde mærket, at denne Afdøde byggede sit Saligheds-Haab paa noget af sit Eget, paa nogen sin egen Dyd og Retskaffenhed. Dertil var den bramfri Mand sikkert nok for ydmyg, og han havde en sand Ærefrygt for det Hellige. „Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst“, siger Jesus. Ja, hver den, som er af Sandheden, vil tidligere eller senere høre Jesu Røst. Vi have sikkert alle faaet det Indtryk af denne Mand, at han var af Sandheden. Og derfor har der sikkert nok i hans Sjæl været en Sangbund for Jesu Røst. Denne Jesu Røst var ikke fremmed for ham. Den har ogsaa lydt til ham. Og naar Jesu Røst har fundet Gjenklang i os, naar Tonen fra

Himlen har fundet Vej til vort Hjerter, saa stemmer den vort Hjerter til Lovsang. Og han, som gik bort fra os, og hvem Gud i en sjelden Grad havde givet Sangens Gave, han har ogsaa blandet sin Røst med Menighedens Røst, han har ogsaa nynnet paa Lovsangen til Frelserens Ære. Og da han var oprigtig af Hjertet, tør vi ogsaa tro, at Psalmetonen var et Udtryk for, hvad der boede i Hjertet.

Det var et kort Sygeleje, paa hvilket han laa paa det Sidste. Men det var tillige et trangt Sygeleje, fordi han var saa betagen af Sygdommen, den havde lagt sig saa knugende ikke blot over hans Legeme, men ogsaa over hans Aand, at han ikke formaede ret at høre eller udtale sig for de Kjære, der sad ved hans Leje. Ja, da var han bleven som et brudt Rør og som en rygende Tande. Men vi har et dejligt Ord om vor Herre og Frelser Jesus, og det lyder saaledes: „Han knuser ikke det brudte Rør og han udslukker ikke den rygende Tande“. Nej, hvor der blot er en lille Gnist af ægte Tro, Haab og Kjærlighed, der udslukker han ikke den rygende Tande, men han aander paa den, saa den i Evigheden skal bryde frem i en lys og klar Flamme. Og han knuser ikke det skrøbelige Legeme, der er som et brudt, et knækket Rør, men han vil i sin Tid oprejse det og hele det, og fremstille det i en Kraft og Herlighed, hvortil der ikke saaes Mage her paa Jorden.

Fader i Himlene! Til Din Naade og Barmhertighed i Jesus Christus vor Herre overgive vi ham, som gik bort. Lad Din Trøst med Opstandelsens

og Gjensynets lyse Haab sænke sig i de sørgende Efterladtes Hjerter. Og os, som endnu leve, giv os ved Din Hellig Aand den rette, den sande, den levende Tro i vore Hjerter. Og lad den lægge sig for Dagen i et helligt Levnet, at vi saa ved Jesu Christi Naade kunne faa en salig Død og en ærefuld Opstandelse. Ja

Lad for os, som paa Dig tro,
Livets Blomster overgro
Gravens mørke Tilje;
Og ved Kirkegaardens Port
Vift fra os hver Skygge sort
Med Din hvide Lilje.

Amen.

✽

Ved Graven,

efter Jordpaakastelsen.

I Jesu Navn
Vi leve og vi dø;
I Livet han os holder i sin Favn,
Han os favner, naar vi dø.
Engang han skal
Ved sit mægtige Kald
Os vække vældelig
Og føre os til sig.
Jesus, som os har forløst,
Dig vi da med Englerøst
Synge Pris evindeligt.

(Psalmebogen Nr. 126 V. 3.)

Amen.

Fadervor.

Amen.

II.

FAMILIEN D'ORIGNY

1126--1888.

Familien d'Origny har sit Navn af Godset *Origny* i Thiérache, som den ejede før 1126; i talrige Linier har den bredt sig i Vermandois, Champagne, Normandie, Bourgogne, Holland, Genève, Tydskland og Danmark.

Den første Mand, der kjendes af Slægten, er *Robert d'Origny*, 1126; Aar 1142 nævnes *Herbert d'Origny*, formentlig Fader til *Hescelin d'Origny*, Herre til Origny, 1147, der havde Sønnerne *Raoul* (1174, 1205), *Philippe* og *Robert*, Herre til Origny, Ridder, gift med *Marguerite d'Eppes*. Dennes Søn *Gui d'Origny*, Herre til Origny, Ridder (1228), havde med sin Hustru *Alix* Sønnen *Robert d'Origny*, Herre til Origny, Ridder (1244). I den følgende Tid nævnes Ridderen *Jean d'Origny*, *Robert d'Origny* (1276) og *Nicaise d'Origny*, der havde Sønnerne *Pierre*, *Viart* og HUGUES D'ORIGNY, Herre til Origny, der tjente under Kongerne Carl den Smukke og Philip af Valois. Hans Sønner vare *Jean*, der nævnes 1386 som Væbner, og JACQUES D'ORIGNY, Herre til Origny, Væbner, der tjente under Kongerne Johan og Carl V (1355, 1367). I sit Ægteskab med *Louise de Montreuil* havde han 5 Sønner: 1. *Louis*, som flyttede til Bourgogne og

lod Origny gaa over i fremmed Eje; 2. *Pierre*, Væbner 1387; 3. *Jean* (se nedenfor); 4. *Adam* (1373), hvis Søn *Adam*, der stiftede en Linie i Reims, blev dømt paa Conciliet i Basel 1432; 5. *Colas*, Væbner (1418).

JEAN D'ORIGNY tjente i Hæren 1412 og 1420, fik med sin Hustru *Jeanne de Bourcq* Sainte-Marie-sous-Bourcq i Champagne, levede endnu 1468.

Hans Søn var *JEAN D'ORIGNY*, Herre til Sainte-Marie-sous-Bourcq, Mircocol, Bussy og la Chape, der tjente i Kongens Garde 1468, levede endnu 1484; gift 1. med *Perrine de Laval* og 2. med *Françoise de Morincourt*.

Af 1ste Ægteskab vare Sønnerne: 1. *HUGUES D'ORIGNY* (se næste Side) og 2. *Jean d'Origny*, Herre til Mircocol og Bussy, der 1475 tjente i Hæren. Fra ham nedstammede en Gren af Slægten, der har ejet Chalette, Mircocol, Cormont, Saint-Rémy og le Trone samt i Tydskland Gelvahausen; til denne Gren — der har frembragt flere dygtige Officerer, af hvilke En traadte i svensk, senere i russisk Tjeneste og efterlod en Datter, gift i Kasan — hører *Pierre d'Origny*, Herre til Cormont, der gik over til Protestantismen; i sit Ægteskab med *Marguerite le Goix* havde han Sønnerne: I. *Pierre*, Herre til Saint-Rémy; II. *Samson*, Herre til Mircocol, og III. *Claude d'Origny*, Herre til Cormont, gift 1599 med *Marguerite Colignon*; af deres Børn tjente *Christophe d'Origny* som Page hos Churfyrsten af Brandenburg, senere som Officer, indtil han 1635 faldt i Krigen; 1622 ægtede han *Anna Dorothea von Krugen*, med hvem han

havde flere Børn. Af disse forblev *Ferdinand* i Tydskland som Kammerherre hos Churfyrsten af Pfalz, medens hans ældre Broder *Claude d'Origny* vendte tilbage til Frankrig, hvor han 1649 ægtede *Elisabeth d'Anneau*, med hvem han havde Sønnen *Samuel d'Origny*, der 1673 blev Kammerjunker hos Fyrsten af Anhalt.

Af Jean d'Orignys 2^{det} Ægteskab (med *Françoise de Morincourt*) var *Claude d'Origny*, Herre til Longchamps, *Bailli royal* i Epernay, der i Aaret 1535 af Frants I fik Stadfæstelsesbrev paa sin Adel *comme issu de parents, sources et lignées nobles*. Hans Descendents delte sig i tre Grene og besad Longchamps, Vaux og Marvitz; den første Gren udslykkedes i 4de Generation med *Elisabeth d'Origny*, gift med *Antoine de Bauveau*, Herre til Arrigny og Armeville; den anden Gren ejede Vienne-la-Ville og Gergault og den tredie Gren levede endnu 1765 med *Pierre-Denis d'Origny*, Herre til Recy og Effournelles, *Garde du corps du Roi*.

HUGUES D'ORIGNY (Søn af Jean d'Origny, se foregaaende Side), Herre til Sainte-Marie-sous-Bourcq og Cuisles, havde med *Marie de Saux* følgende Børn:

- I. *François d'Origny*, Herre til Sainte-Marie-sous-Bourcq, Bouconville og Séchang, Væbner, antog Calvins Lære; med sin 1ste Hustru *Marie le Hortier* havde han Sønnen *Pierre d'Origny*, der døde ugift i Sedan 1587 og er Forfatter af flere Skrifter, bl. a. *Le Hérault de la Noblesse de France* (1578, optrykt 1875).

- II. *André d'Origny*, Herre til Cuisles, *Avocat du Roi au Baillage de Vermandois* i Reims. 1523, død 1555. Hans Sønner *André*, *Pierre*, *Nicolas* og *Jérôme* stiftede hver en Linie; til den tredie af disse hørte *Jean d'Origny*, der i Aaret 1590 blev myrdet af Pøbelen i Reims under et Sammenstød mellem Henrik den 4des Tilhængere, til hvilke han hørte, og Liguens Parti; af hans Døtre blev *Nicole d'Origny* gift med *Jean Fremin*, *Prévôt Royal de Vermandois* (en af hendes Descendenter var *Marie Angélique Fremin de Moras*, der 1709 ægtede *Louis Antoine de Brancas*, Hertug af *Villars*), og *Poutte d'Origny* med *Luc de Salnove*, hvem hun bragte Godset Cuisles.
- III. *Pierre d'Origny*, tjente i Hæren i Italien, hvor han døde 1495.
- IV. *Noel d'Origny*, faldt ved Milanos Belejring 1513.
- V. CLAUDE D'ORIGNY; han udnævntes til *Conseiller au siège présidial de Reims* ved denne Domstols Oprettelse 1551 og havde i sit Ægteskab med *Jeanne Coquillart* Børnene:
- A. *Pierre d'Origny*.
- B. *Nicolas d'Origny*.
- C. *Henri d'Origny*. Fra disse tre Brødre nedstammede ligsaå mange Linier, der dog ikke overlevede den 3^{die} Generation. Den yngste Linie uddøde med Jesuiten *Jean d'Origny*, bekjendt af flere lærde Skrifter, død i Châlons i Champagne 1731.
- D. *Charles d'Origny*, hvis Søn *Henri d'Origny*,

Herre til la Forte-Maison, var Fader til *Nicolas d'Origny*, Herre til Sainte-Anne, Cavalleri-Capitain i Regimentet Biron. Af denne Linies Medlemmer have nogle beklædt Embedet som *Avocat du Roi*, andre forskjellige Magistratsembeder, flere have været Gejstlige, 7 have været Domherrer ved Domkirken i Reims, og af disse naaede *Claude d'Origny*, død 1583, en Skatmesters Værdighed; en anden *Claude d'Origny*, Dr. juris og Decanus ved Domkirken, var tilligemed den nedenfor nævnte Charles d'Origny Stifter af Staden Reims' Hospital. Til denne Linie hørte vistnok *Gérard d'Origny*, gift med *Elisabeth Colbert*.

E. CLAUDE D'ORIGNY, død 1601, efterladende i sit Ægteskab med *Marguerite Cocquebert* følgende Børn:

a. PHILIPPE D'ORIGNY (se nedenfor).

b. *Simon d'Origny*, *Conseiller en la Cour souveraine de Mouzon*; havde to Døtre og en Søn *Jean d'Origny*, Capitain ved *Le régiment Royal*, dødelig saaret ved Luxembourgs Belejring 1684.

c. *Charles d'Origny*, testamenterede 1635 16000 livres til Opførelse af et Hospital i Reims.

PHILIPPE D'ORIGNY (Claude d'Orignys ældste Søn, se ovenfor), født 1593, død 1650, skjænkede tilligemed sin Hustru *Henriette Michon* en Klokke, *la Henriette*, til Abbediet Saint-Nicaise i Reims. Deres Sønner vare:

1. JEAN D'ORIGNY og 2. *Philippe d'Origny* (se nedenfor Side 29); Førstnævnte var Fader til

PHILIPPE D'ORIGNY, gift med *Nicole Rogier*, død 1748; deres Børn vare: *Marie Madeleine d'Origny*, gift med *Henri-Alexis Blanchou*, Herre til Arsielliers; *Jean François d'Origny*, født 1688, og

RIGOBERT D'ORIGNY, født 1686, *Conseiller du Roi au Présidial de Reims*; i sit Ægteskab med *Marie Charlotte Maillefer* var han Fader til to Sønner, af hvilke

HENRI ALEXIS D'ORIGNY, født 3. Marts 1719, tjente 19 Aar som *Garde du Corps du Roi*, deltog 1745 i Slaget ved Fontenoy, tog 1754 sin Afsked som Capitain af Cavalleriet, gik 1761 i dansk Tjeneste og døde 4. Juli 1794 som Oberst af Cavalleriet; den 7. August 1767 ægtede han, efterat Kongen dertil havde givet sit Samtykke, *Sophie Charlotte de Hansen*, født 18. Juni 1750, død 24. Dec. 1779. Af deres Børn blev Datteren *Alexandrine Marie Cathrine d'Origny* gift med Contreadmiral *Peter Christian Flensborg*; Sønnen

FREDERIK JULIUS D'ORIGNY, født 12. Jan. 1774, blev i en Alder af 6 Aar Secondlieutenant og avancerede til Oberst; død 1. Aug. 1838 som Kammerherre, Commandant i Kjøbenhavn, Comm. af Dannebrog, Dannebrogsmænd og Ridder af Æreslegionen. Gift 8. Dec. 1808 med *Ane Hedevig Schultz*, født 8. Oct. 1781, død 23. Marts 1858, med hvem han, foruden flere Døtre, havde Sønnerne:

I. *Magnus Alexis d'Origny*, født 4. Febr. 1811, Capitain i Kongens Livcorps, Overauditeur, tilsidst Herredsfoged i Vinding Herred, Ridder af Dannebrog og

Dannebrogsmand, død 12. Marts 1874; gift med *Susanne Natalia Suhr*, uden Børn.

II. *Frederik Julius d'Origny*, født 31. Juli 1816; 1827 kom han ind paa Landcadetacademiet, men da han den Tid ikke havde noget stærkt Helbred, søgte hans Fader om Afsked for ham, hvilken han erholdt i Foraaret 1832; han fik derefter strax Ansættelse paa Toldinspectionscontoiret i Kjøbenhavn, hvor han arbejdede, indtil han 1. Marts 1842 blev udnævnt til Controlleur ved den jydsk Toldgrændse; 12. Juli 1843 fik han Kgl. Bestalling. Ved Krigens Udbrud meldte han sig 14. Maj 1848 hos den commanderende General i Odense, af hvem han fik Ansættelse i 1ste Jægercorps; som Menig deltog han saaledes i Affairerne i Sundeved 28. Maj og 5. Juni, blev kort efter Overjæger og af Corpset indstillet til at gjenemgaa Commandoskolen i Kjøbenhavn; 1ste Sept. udnævntes han til Secondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve. Under Vaabenstilstanden besørgede han sit Toldembede, og meldte sig igjen 1. Marts 1849 ved 3die Jægercorps, hvor han var bleven ansat. Han deltog derefter som Adjutant i samtlige Affairer, hvor Corpset var med, navnlig i Fægtningen ved Kolding, Slaget ved Fredericia, i hvilket han vandt Ridderkorset, og Slaget ved Isted. 19. Aug. 1849 udnævntes han til Premierlieutenant, fik Capitains Character og afskedigedes som saadan 18. Maj 1852, efterat han 12. Febr. 1851 var constitueret som Controlleur ved Holtenau Toldsted. Den 1. Sept. 1852 constitueredes han som Toldinspecteur i Tønning, fik

Kgl. Udnævnelse 19. Oct. s. A. og forblev her, indtil Forholdene 1864 tvang ham til at forlade Byen. Han fungerede derefter som Toldinspecteur i Holstebro, indtil han 1. Oct. 1867 udnævntes til Toldforvalter i Korsør, fra hvilket Embede Udsigten til at opnaa en højere Stilling ikke formaaede at drage ham. Her døde han, som sidste Mand af sin Slægt, Tirsdag Aften den 3. April 1888 efter 8 Dages Sygeleje af Lungebetændelse. Hvorledes han var skattet i Korsør, derom vidne de Ord, hvormed Byens Borgmester i Byraadsmødet den 5. April mindedes ham, idet han udtalte sig saaledes:

„Forinden vi gaa over til Dagsordenen, maa jeg som Byraadets Formand udtale min dybe Beklagelse over det Tab, Byraadet har lidt ved, at dets ældste og mangeaarige Medlem Capitain, Toldforvalter *d'Origny* er afgaaet ved Døden. Hans sjeldne Pligttroskab viste sig ogsaa i den Maade, hvorpaa han røgtede det Hverv, Medborgeres Tillid havde kaldet ham til. For ikke lang Tid siden havde jeg Lejlighed til fra denne Plads at bringe ham Communens Tak for den opofrende Omhu, han havde vist vor Skov, der nærmest sorterede under ham, og som han har gjort til Communens Pryd og Glæde, og denne Tak gjentager jeg her. Men ikke blot paa dette specielle Omraade ere vi ham Tak skyldige, men ogsaa i det Hele for hans Deltagelse i vort communale Liv. Den gennemnoble Personlighed og strengt retsindige Tænkemaade, der var hans Charactertræk, bevirkede, at hans Deltagelse i

vore Forhandlinger altid var frugtbringende og velgjørende. Han var en Hæder for den danske Embedsstand, og Tabet af ham som Embedsmand vil i en lille Commune som vor føles dybt. Han var en Mand, hvis Hjerte slog varmt for Konge og Fædreland; men det slog ikke mindre varmt for de Smaa og Fortrykte i Samfundet, hvilket jeg saa godt som nogen kan tale med om. Medens han af sig selv fordrede sin Pligt fuldtud, hørte han ligeoverfor fremmed Brøst til dem, der dømte mildt og Dommen mildt fortolket. Et rigt Liv ligger nu afsluttet, og jeg ved, at jeg er d'Hrr.s Tolk, for hvad jeg her har yttret, og at de med mig ville bevidne, at vor afdøde Collegas Minde længe vil blive bevaret af os i Kjærlighed og Taknemmelighed.“

• Han var gift 1. med *Bertha Louise Adler* og 2. med *Edle Sophie Johanne Rasmine Cederfeld de Simonsen*; i hvert Ægteskab havde han en Datter.

- III. *Carl Emil Nørager d'Origny*, født 5. April 1818, død 7. Nov. 1861 som Adjunct ved Ribe Cathedral-skole. I sit Ægteskab med *Sophie Eilschou* havde han to Døtre og en Søn *Frederik Julius d'Origny*, født 9. Dec. 1859, død 17. Jan. 1886 som Student.

PHILIPPE D'ORIGNY. (Søn af Philippe d'Origny og Henriette Michon, se ovenfor Side 25), død 1686, havde med *Marie Ravineau* følgende Sønner:

1. ADAM (se nedenfor).
2. *Nicolas d'Origny*, der var Fader til

Claude d'Origny, Herre til Baujillet, *Contrôleur ordinaire des guerres*, som atter havde to Sønner:

A. *Antoine-Jean-Baptiste-Abraham d'Origny*, født 1734, død 1798, *Conseiller à la Cour des Monnaies*, Forfatter af flere Skrifter om det franske og italienske Theater, og

B. *Christophe-Nicolas-Gérard d'Origny*.

3. *Philippe d'Origny*, der havde Sønnerne

I. *Henri-Antoine d'Origny*, gift med sin Cousine *Claude Nicole d'Origny*; af dette Ægteskab var *Raoul-Adam d'Origny*, Herre til Monthuré.

II. *Antoine-Marie-Jean-Baptiste d'Origny*, der 1759 var Lieutenant ved Regimentet Saint-Chamont.

Ovennævnte ADAM D'ORIGNY, Herre til Dômpmartin, ægtede 1. *Marie Rogier* og 2. *Andriette de Pinteville-Cernon*. Af 1ste Ægteskab havde han Sønnen

Raoul d'Origny, Herre til Dampierre, *Lieutenant général et criminel du Baillage, Siège présidial de Reims*, død 5. Marts 1746, efterladende sig af sit Ægteskab med *Marie Thérèse de Bourgogne* to Sønner:

I. *Philippe-Louis-Reni d'Origny*, Herre til Courcelles, Ridder af St. Louis, Grenadier-Capitain ved Regimentet Champagne 1757, gift med *Henriette-Hélène de Garnier*, og

II. *Adam-Philippe d'Origny*, gift 1775 med *Jeanne Péchiné*.

Af 2^{det} Ægteskab efterlod *Adam d'Origny* to Sønner:

1. *Pierre-Adam d'Origny*, født 24. Nov. 1697, Herre til Dompmartin, Ridder af St. Louis, Grenadier-Capitain ved Regimentet Champagne 1744, død 29. Sept. 1774; Forfatter af flere Skrifter om det gamle Ægypten og af en *Mémoire sur la famille des d'Origny*, Châlons 1757.
2. *Philippe-Louis d'Origny*, Herre til Agny, gift 1726 med *Marguerite de Cambray*; de havde 3 Sønner:
  - I. *Jacques-Anne d'Origny*, 1744 Capitain ved Regimentet Champagne, død 1749.
  - II. *Adam-Claude d'Origny*, Herre til Agny, Braux, Saint-Lottin og Saint-Hilaire, Ridder af St. Louis, Capitain ved Regimentet Champagne, gift 21. Febr. 1762 med *Elisabeth de Berles-Maffrécourt*, Dame des Planches, Moivres &c., med hvem han havde Sønnen
Adam-Louis-Marie d'Origny og to Døtre.
  - III. *Nicolas-Pierre d'Origny*, kaldet *le Chevalier d'Origny*, faldt ved Belejringen af Waldeck 1761, kun 25 Aar gammel, som Oberst og Ridder af St. Louis.

Familien er nu uddød paa Sværdsiden ogsaa i Frankrig, hvor den endnu for ikke mange Aar siden hæderlig bevarede sin Stilling i Champagne.

VAABEN: firdelt Skjold, 1ste og 4de Felt Sølv, hvori et sort Ankerkors, belagt med en Sølv-Rude (Familiens oprindelige Vaaben), 2^{det} og 3^{die} Felt rødt, hvori et til Højre vendt Sølv-Enhjørningshoved. Hjelmtegn: samme Figur som i 1ste og 4de Felt. Skjoldholdere: 2 naturligt farvede Løver.

DEVISE: *de chasteté bon fruit.*

